

IHMINEN

(Kirj. Työväen-Opiston sanomalehtitunnilla, M. R.)

Ihminen, siinä nimi, joka ilmenee jokaisessa keskustelussa. Kirjailijat viittaavat teoksiensa alkulauseissa häneen; aikakausjulkaisujen ja sanomalehtien toimittajat puhuvat johtavissa artikkeleissaan hänestä; kaikki kirjalliset tuotteet on tarkoitettu ihmisen käytettäväksi. Nopeat ja monipuoliset liikennelaitokset ovat hänen kehittämiään. Suuret tehtaät, joihin on sijoitettu jättiläismäiset koneet, ovat ihmisen älykkään taituruuden suunnittelemlia ja rakentamia. Kaiken ympärillämme näkyvän muovailun, joka poikkeaa luonnosta, on hän suorittanut. Hän on kehittänyt korkean tieteen, taiteen ja tekniikan. Nuo kaikki johtavat ajatuksemme häneen, mutta ne eivät selosta sitä mikä hän on.

MAAPALLON laajan eläinkunnan jaotellussa luokitellaan ihminen kuuluvaksi imettäväisten luokkaan. Mutta sillä luokittelulla ei häntä voida eroittaa muista eläimistä.

Todistellaan myöskin, että ihminen voi muokautua ympäristöönsä paremmin kuin muut eläimet. Tuossa todistellaan hänen parempaa mukautuvaisuuttaan, mutta ei hänen eroavaisuuttaan muista eläimistä.

Sitten seuraa ihmisen korkeammalle kehittyneen hermojärjestelmän todistelu. Mutta sekä, niin onnistunut kuin se lieneekin, todistaa vain hänen paremmuuttaan.

Ja edelleen selitetään, kuinka ihmisen ruumiissa on tapahtunut monipuolisin ja täydellisin työnjako kuin minkään muun eläimen ruumiissa.

Noiden selostelujen kautta on ihminen ehkä todisteltu täydellisemmäksi eläimeksi, mutta häntä ei ole niiden kautta voitu eroittaa muista eläimistä. Ja tuskinpa häntä voidaankaan eroittaa eläinkunnasta hänen ruumiinrakenteens perusteella. Sillä kaikkien eläinten — "kaikki elimet muodostuvat ikuisten lakien mukaan, ja harvinaisen muodon peitossa säilyy sen perusmuoto aina." (Goethe). Ihmisen ja eläimen välistä eroavaisuutta emme siis voi löytää oleellisuudesta, vaan se on löydettävissä työn ja toiminnan erilaisuudesta, kuin myöskin heidän välisten suhteittensa eroavaisuudesta, johon emme kuitenkaan tämän yhteydessä kajoa, sillä ne suhteet perustuvat myöhemmin ilmituleviin seikkoihin.

Se älykkyys (intelligence), jonka kautta ihmisen toiminta näyttää eroavan eläinten toiminnasta, ei suinkaan ole muuta kuin tulos toiminnan erilaisuudesta. Vaikkakin ne kul-

"...elämä oli silloin ankaraa..."

kevat käsikädessä, niin siitä huolimatta, ei ihmisen älykkyys voi mennä edemmäksi kuin mitä hänen monivaiheinen toimintansa sarja edellyttää. Siitä, kuinka ihminen on siirtynyt vain hänelle ominaiseen toiminta muotoon, jota kutsutaan inhimilliseksi työksi, tuskin voidaan antaa kyllin selvää kuvaa syystä, kun asian käsittelyä harrastava tiede ei ole siihen tältä pohjalta kajonnut.

Ihmisen, ehkä pääasiallisin, eläimestä eroavaisuus on havaittavissa siinä että hän käyttää työkaluja ja kehittää niitä. Sekä siinä, että hän käyttäessään ja kehittäessään niitä sovittautuu järjestelmällisesti niiden osiksi. Ja samalla kun ihminen on työkalujen käyttäjä ja kehittäjä, ovat työkalut hänen kehittäjänsä.

Työkalut ovat myöskin perustana sille ihmisen toiminnan ja ajattelun yhdistelmälle, jonka kautta hän pyrkii aikaan samaan muutokseen ympäriällä olevassa luonnossa. Vain nii-

den olemassaolo on tehnyt hänet kykeneväksi asettamaan luonnolle ehtoja.

Ihmisen ei alistu palvelemaan luontoa, vaan alistaa sen palveluksensa alaiseksi. Hän siis käy taistelu luontoa vastaan ja saattaa siinä aikaan muutoksia. Eläinten sitävastoin huomaamme makautuvan luonnon oleellisuuden alle. Ihmisen työ näinollen eroaa eläinten toiminnasta edistävyyden ja päämääräpyrkimyksensä kautta. Hänet eläimestä eroittavana ilmiönä voimme siis pätevämmiin pitää toiminnan erilaisuutta kuin olemuksen paremmuutta, tai sanoisimme, että olemuksensa paremmuus johtuu toimintansa erilaisuudesta.

Ja noissa, vain ihmiselle ominaisissa tehtä-

vissä, on hän edistynyt äärettömän nopeasti. Hän on oppinut käyttämään edukseen virtoja ja vesistöjä. Eri vuodenaajat ovat edellytyksiä hänen erilaisille toimillensa. Maannumenissa ja sen pinnalla löytyvät ainepaljoudet on hän oppinut eroittamaan tai yhdistämään, tarpeitensa mukaisesti. Hän ottaa luonnosta mitä tarvitsee; tai toisinsanoen, hän valmistuttaa luonnolla kaiken mitä hänen tarpeensa vaatii. Hänellä on kaikkea yllinkyllin. Mutta siitä huolimatta, hän kärsii puutetta yltäkylläisyyden ääressä. Häneltä puuttuu oikeudet siksi, kun hän ei niitä vaadi. IHMINEN! Etkö sinä tiedä, että kaikki kuuluu sinulle. Jos tiedät, niin miksi et ota?

I. W. W. Mitä Se On Ja Mitä Se Ei Ole

LUKU VI

TEOLLISUUSJÄRJESTÖ KORVAAMATON

Pakottava Voima

Kuten muuttuva tuotantotapa vaikuttaa muutoksia kaikkiin siitä riippuviin laitoksiin, samoin huomataan että tuotanto on oleellinen perusta, jolla kaikki yhteiskunnat lepäävät. Siten missä tahansa yhteiskunnassa vain se elementti on välttämätön, jonka toiminnat ovat tarpeellisia vallitsevalle tuotantojärjestelmälle. Nykyisessä yhteiskunnassa tämä elementti muodostuu siitä väestöstä, joka työskentelee palkalla. Ilman palkkatyöläisiä ei aikamme tuotantojärjestelmä säilyisi.

Vähäinen harkinta voi vakuuttaa epäilevimmällekkin että ellei palkkatyöväestö valmistaisi ja käyttäisi tuotannon välineitä, häviäisi tämän tuotannon järjestelmä ja aikamme sivistys sen mukana. Vaatteemme, ruokamme, asuntomme, liikennevälineemme maalla, merellä ja ilmassa olisivat kaikki saavuttamattomissa, ellei palkkatyöväen luokan kädet toimisi yhteiskunnallisen tuotannon palveluksessa. Yhteiskunta ei riipu kapitalisteista eikä politiikasta, vaan työläisistä. Aikuperäisimmästä muodostaan nykyisimpään asti on ihmisyyhteiskunta aina riippunut työväen luokasta, joka aina on ollut yhteiskunnallisena tukena. Työväestön ahkerointseminen on se hinta, jonka ihmiskunta on mak-

sanut olemassaolostaan siitä asti kun ihminen eli sattumalta aina tähän päivään, jolloin ihmiskunnan olemassaolon turvaamiskysymykseen on vastattu ylitsevuotavalla tuotannon määrällä.

Tuotannollinen edellytys ja kykyisyys tulee olla, ennenkuin yhteiskunta järjestettynä on mahdollinen, joka tarkoittaa että tuotanto on edelläkävijä ja tärkeämpi siis kuin politiikka. Tuotannollisen järjestelmän muuttuessa huomaamme tapahtuvan vastaavat sosiaaliset ja valtiolliset muutokset.

Kenen kautta tuotantotapa muuttuu? Ilmeisestikin aina niiden kautta, jotka ovat kykenevät sen muuttamaan — inhimilliset tuotannolliset tekijät — nykyään työläiset. Ellei tämä olisi